

Загледалъ съмъ се далеко на северъ, къмъ „Радюва глама“, и не виждамъ, че сме предъ самотна кжщурка току подъ „Голашъ“. Главниятъ учителъ Георги Русиновъ ме зема подъ ржка и разказва странна история за нѣка кѣвъ селски Донжуанъ. Въ кжщурката тукъ, вънъотъ селото, живѣла „втората“ челядь на прочутия въ селото „Никола пждаръ“. Не, наистина, какво ли не става вече въ нашитѣ селски низини! Никола билъ разпилѣй прахъ човѣкъ, та оголѣлъ и станалъ селски пждаръ. А тази служба въ Върбовчець до неодавна е била твърде опасна. Хората тукъ враждували непримиримо съ Орѣшечени. Орѣшець е голѣмо село съ слабо землище, та е бедно и хората му сж зли, буйни, даже алкохолизирани. Тѣ винаги зимали връхъ надъ върбовченци и си пушали добитѣка въ тѣхнитѣ ливади и ниви. Така Върбовченци се нуждаели отъ юнакъ пждаръ. И намѣрили такъвъ въ лицето на разпилѣй праха Никола. Той билъ луда глава човѣкъ — съвсемъ безстрашенъ и пакъ съ будно око. Върбовченци били въ възторгъ отъ своя пждаръ, а тѣй като той се числялъ къмъ земледѣлската дружба, то — избрали го за общински кметъ, щомъ дружитѣ поели властта. Но ето че въ София се е извършилъ превратъ, земледѣлскитѣ министри били избити или изпоарестувани. Върбовчець се свило. А Никола пждарѣтъ направилъ неочакванъ скокъ: той миналъ къмъ новата власть. И яхналъ Върбочець